

Rewind

Γιάννης Ευσταθιάδης

Πρέπει να ήταν απογευματάκι (ούτε και η ίδια θυμόταν ακριβώς την ώρα) που ξάπλωσε (όχι ακριβώς ξάπλωσε, αλλά κάθισε αναπαυτικά) στον τριθέσιο λευκό καναπέ. Ήταν αργά για να κοιμηθεί, αλλά νωρίς για να κάνει οτιδήποτε άλλο που απαιτούσε ενέργεια, και γι' αυτό άνοιξε το βίντεο. Ήταν ξυπόλητη, τα μαλλιά της ακτένιστα, με μια φαρδιά μπλούζα που την έκανε να αισθάνεται άνετα.

Άνοιξε το συρτάρι και άπλωσε το χέρι για να διαλέξει μία απ' τις αγαπημένες της ταινίες – ποτέ δε βαριόταν να ξαναβλέπει τα ίδια και τα ίδια.

Τα δάχτυλά της έμειναν μετέωρα καθώς αντίκρισε μια κασέτα με λευκή ετικέτα, χωρίς κουτί, που δε θυμόταν να την είχε ξαναδει. Λίγο από περιέργεια, λίγο γιατί δεν είχε διάθεση να δει κάποια συγκεκριμένη ταινία, την πήρε στα χέρια της, την περιεργάστηκε, κι ύστερα την τοποθέτησε στο μηχάνημα και την έσπρωξε μέσα.

Το «χιόνι» στην οθόνη κι ένας αντιπαθητικός, παραμορφωμένος ήχος έδωσαν τη θέση τους στις πολύχρωμες κάθετες γραμμές. Αμέσως μετά, άρχισε μια χαρούμενη μουσική που συνόδευε κινούμενα σκίτσα.

Χαμογέλασε, γιατί σκέφτηκε αμέσως πως ο άντρας της είχε φέρει μια ταινία για τα παιδιά –6 και 4 χρονών–, κι ετοιμάστηκε να πατήσει το stop – δεν είχε διάθεση να δει καρτούν.

Ωστόσο, πριν η κίνησή της ολοκληρωθεί, ο ήχος κόπηκε απότομα και μετά η εικόνα χάθηκε άτσαλα κατά τμήματα: φανερό πως κάποιος είχε γράψει πάνω σε ήδη γραμμένη ταινία.

Είδε σε κακοφωτισμένη λήψη ένα δωμάτιο (το μεγάλο κρεβάτι στο κέντρο δεν άφηνε αμφιβολία πως ήταν κρεβατοκάμαρα) και δύο ημίγυμνους: έναν άντρα και μια γυναίκα. Το πλάνο ήταν γενικό, η ποιότητα της εικόνας κακή, κι έτσι δεν μπόρεσε να αναγνωρίσει πρόσωπα. Όταν, όμως, λίγο αργότερα, ο φακός μ' ένα άγαρμπο, ερασιτεχνικό ζουμ πλησίασε, εκείνη δεν δυσκολεύτηκε μ' ένα συναίσθημα έκπληξης και πανικού ν' αναγνωρίσει τον άντρα της.

Το βλέμμα της ακινητοποιήθηκε –δεν ήξερες αν κοίταζε ή δεν κοίταζε–, ενώ η άλλη γυναίκα, ρίχνοντας σαν σκιά τα μαλλιά της, κάλυψε ένα μεγάλο μέρος του προσώπου του μ' ένα παρατεταμένο φιλί.

Πάτησε ενστικτωδώς το stop.

Σηκώθηκε όρθια.

Άρχισε να βηματίζει νευρικά πάνω-κάτω στο σαλόνι.

Πέρασαν αρκετά λεπτά ώσπου να φέρει σε λογαριασμό τις σκέψεις της. Με τρόπο σκέφθηκε πως ίσως τα πιο δύσκολα δεν τα 'χε ακόμα δει.

Ξανακάθισε στον καναπέ.

Είδε σε κακοφωτισμένη λήψη ένα δωμάτιο (το μεγάλο κρεβάτι στο κέντρο δεν άφηνε αμφιβολία πως ήταν κρεβατοκάμαρα) και δύο ημίγυμνους: έναν άντρα και μια γυναίκα. Το πλάνο ήταν γενικό, η ποιότητα της εικόνας κακή, κι έτσι δεν μπόρεσε να αναγνωρίσει πρόσωπα.

Πάτησε το play. Είδε τη γυναίκα να του φιλάει αργά και ιεροτελεστικά τις θηλές του, είδε εκείνον να χώνει ακόρταγα το πρόσωπό του στα μεγάλα της στήθη – απόρησε, βέβαια, μια και πάντα δήλωνε πως του άρεσαν τα μικρά. Οι εικόνες διαδέχθηκαν η μία την άλλη με απρόσμενη βιαιότητα,

καθώς χείλια και χέρια δούλευαν ασταμάτητα, αλλάζοντας στάσεις και γωνίες.

Παρακολούθησε με τα μάτια διασταλμένα εκείνον να είναι για ώρα πεσμένος ανάμεσα στα πόδια της και να πιπιλίζει το τριχωτό εφηβείο της, και τα πρώτα δάκρυα πρόβαλαν όταν η άγνωστη γυναίκα έβαλε με μαεστρία το πέος του στο στόμα της αφού πρώτα το έγλειψε –αρκετή ώρα– κατά μήκος, ξεκινώντας απ' τη βάση του.

Πάτησε ξανά το stop.

Αισθανόταν να παραλύει. Αισθανόταν να μην έχει δύναμη να δει παρακάτω.

Σηκώθηκε κι έφτιαξε έναν δυνατό καφέ.

Το μυαλό της τώρα –μετά το πρώτο σοκ– δούλευε ασταμάτητα.

Ποια ήταν αυτή η γυναίκα; Σίγουρα δεν την είχε ξαναδεί στο κοινωνικό ή το επαγγελματικό περιβάλλον του συζύγου της.

Ήταν μια ερωμένη; Μια μόνιμη σχέση που εξελισσόταν παράλληλα...; Μια τυχαία γνωριμία...; Μια ευκαιριακή συνέντευξη χωρίς συνέχεια...;

Μήπως ήταν απλώς μια πόρνη – και μάλιστα, αν έκρινε από τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά, από ανατολικές χώρες;

Έπινε τον καφέ με μεγάλες γουλιές και τον ένιωθε σαν βάλαμο.

Αισθανόταν όχι απλώς απατημένη, αλλά προδομένη, καθώς αυτό το βίντεο έβαζε τέλος στα χρόνια της αθωότητας, στην περίοδο της τυφλής εμπιστοσύνης μιας σχέσης που έδειχνε πάντα ιδανική και αδιατάρακτη.

Η σκέψη της έγινε πιο διαυγής, και τα ερωτήματα ακολούθησαν μια λογική σειρά. Πού είχε τραβηχτεί αυτό το βίντεο; Σε ξενοδοχείο; Σε γκαρσονιέρα; Σε σπίτι φίλων; Ποιος το τράβηξε; Ποιος μπορούσε να παρεισφρήσει στην ιδιωτικότητα μιας ερωτικής συνάντησης; Μήπως επρόκειτο για αυτόματη λήψη από κάποιο τρίποδο;

Κυρίως, όμως, γιατί αυτή η βιντεοταινία βρέθηκε στο σπίτι τους – και μάλιστα, σε εμφανή θέση; Την έβλεπε εκείνος και απλώς την ξέχασε, ή μήπως την άφησε εκεί σκοπιμώς, κάτι για να δηλώσει ή ακόμα και να προκαλέσει;

Γέμισε ακόμα δύο φορές το φλιτζάνι του καφέ και με αποφασιστική κίνηση έκλεισε το βίντεο. Αισθανόταν πως δεν ήθελε να δει άλλο όξι πια από αδυναμία (ένιωθε πως είχε ωριμάσει μέσα σε λίγα λεπτά), αλλά από αισθητική αηδία.

Η απέχθειά της προς το μελοδραματισμό την εμπόδισε να μαζέψει τα πράγματα της και να φύγει, ενώ ο ορθολογισμός της καθυσέχασε την τάση της να χρησιμοποιήσει λεκτική ή σωματική βία όταν εκείνος θα επέστρεφε στο σπίτι.

Απέρριψε ακόμα και την εκδοχή να του ζητήσει επιτακτικά να κάνουν έρωτα το ίδιο βράδυ, γιατί μια τέτοια αντίδραση θα ήταν κοινότοπη.

Η βραδιά κύλησε μάλλον συνηθισμένα. Έφαγαν απλά (μια ομελέτα με σαλάτα) και, πίνοντας άσπρο κρασί, κουβέντιασαν για τα νέα της ημέρας και των παιδιών.

Όταν εκείνος μιλούσε, εκείνη τον άκουγε σχεδόν μηχανικά και τον παρατηρούσε με βλέμμα διαπεραστικό, προσπαθώντας να ταυτοποιήσει την έκφραση του προσώπου του με τις συσπάσεις που είχαν τα χαρακτηριστικά του στη βιντεοταινία.

Πήγε νωρίς για ύπνο, καθώς εκείνος έμεινε για να δει έναν αγώνα μπάσκετ στην τηλεόραση.

Το πρωί, ξύπνησε πιο νωρίς απ' ό,τι συνήθως. Έβαλε τα παιδιά στο πούλμαν του νηπιαγωγείου, και μετά αποχαιρέτησε τον σύζυγο μ' ένα υποκριτικά θερμό φιλί.

Ξαφνικά, ανυπομονούσε να δει τη συνέχεια και, μολονότι ο ύπνος της ήταν ταραγμένος, αισθανόταν πιο δυνατή και ξεκούραστη – δε φοβόταν να δει τα πιο δύσκολα, τα οποία, ούτως ή άλλως, φανταζόταν.

Εντούτοις, ένιωθε ψύχραιμη μόνο όσο έβλεπε ξανά τις ήδη γνωστές σκηνές, και οι σφυγμοί της ανέβηκαν και πάλι όταν ξεκίνησε το άγνωστο υλικό.

Ατελείωτη της φάνηκε η ερωτική πράξη που ακολούθησε –και που όντως κρατούσε πολύ– με τις αναπάντεχες κορυφώσεις και την ποικιλία των στάσεων που κάθε τόσο επέλεγαν οι δύο εραστές.

Μολονότι κατά στιγμές η εικόνα είχε κάποια απρόσμενα κενά ή άλλοτε το φως σκοτεινίαζε για δευτερόλεπτα και λέρωνε το κάδρο, λογοκρίνοντας, θαρρείς, τα δρώμενα, τίποτα δεν μπορούσε να απομειώσει το πάθος και την ερωτική παραζάλη.

Ο ρυθμός άλλαζε συνεχώς: από κινήσεις αργές, σχεδόν νωχελικές, που τις συνόδευε ένας υπόκωφος βόγκος, σε παραληρηματικό κρεσέντο με άναρθρες κραυγές και πρόστυχα λόγια, κι ύστερα πάλι απ' την αρχή σαν τραγούδι με χαμηλόφωνο κουπλέ και ηχηρό ρεφρέν.

Τα χαρακτηριστικά της γυναίκας ήταν σχεδόν παραμορφωμένα από το ξέφρενο δόσιμο και, παρά την κακή εικόνα, ο ιδρώτας κατά μήκος της ραχοκοκαλιάς της ήταν διακριτός, όπως και οι άφθονες σταγόνες στο πρόσωπο του άντρα.

Αντίθετα με τις ταινίες πορνό, που αποθεώνουν τη στιγμή της εκσπερμάτισης με γκρο πλαν, εδώ τη μάντευες από την ξαφνική ηρεμία και τη χαλάρωση, καθώς εκείνος έμεινε ακίνητος επάνω της και τη φίλησε τρυφερά, ενώ εκείνη του χάραινε τα μαλλιά.

Αμέσως μετά, στην ταινία εμφανίστηκε και πάλι εκείνο το αντιπαθητικό –έτσι το ένιωσε τώρα– καρτούν, που νοηματοδοτούσε, κατά κάποιο τρόπο, αυτό το ντοκουμέντο.

Πάτησε το stop, νιώθοντας ιδρωμένη σαν να 'ταν και η ίδια στο ερωτικό δωμάτιο, σαν να 'χε συμμετοχή έστω και με τα μάτια στην ερωτική διαδικασία.

Την άλλη μέρα και την παράλλη, έβαλε ξανά το βίντεο και το ξαναείδε, άρχισε να το μελετά και να αποστηθίζει –τρόπος του λέγειν– τις εικόνες.

Αποβάλλοντας τον πυρετό της συναισθηματικής φόρτισης, άρχισε να το προσεγγίζει με την ψυχρότητα ιατροδικαστή.

Χρησιμοποιώντας το stop και μετά το rewind, γύριζε την εικόνα πίσω και την επαναλάμβανε – δυναμώνοντας, μάλιστα, τον ήχο.

Μελετούσε έτσι κάθε του κίνηση, κάθε του ανάσα, κάθε του λέξη, κάθε πνιχτή κραυγή.

Πολλές φορές χρησιμοποιούσε το pause, εστιάζοντας στο βλέμμα του ή στη σύσπαση των μυών του προσώπου.

Μέσα από τη διαδοχή των rewinds, μελετούσε τις αντιδράσεις του και ασυναίσθητα έκανε τις απαραίτητες αναγωγές και συγκρίσεις.

Πώς ήταν στην πολυετή δική τους σχέση;

Έλεγε τα ίδια λόγια ή άλλα; Ούρλιαζε εξίσου; Είχε τις ίδιες έντονες συσπάσεις; Έδειχνε την ίδια παραφορά;

Προσπαθούσε μέσα από μια κινησιολογική ερμηνεία να αποκωδικοποιήσει τα συναισθήματά του. Χρησιμοποιούσε ακόμα και το slow motion για να διεισδύσει στον κόσμο των αντιφάσεων του, ενώ συχνά από το control αφαιρούσε τελείως το χρώμα, προσθέτοντας την πλαστικότητα του «νουάρ» στην τραχύτητα των κινήσεων.

Έτσι, σιγά σιγά, προβολή με προβολή, άρχισε να καταλαμβάνεται από μια διχασμένη μελαγχολία: από τη μια, ένας άνθρωπος που με δυσκολία μπορούσε πια ν' αντέξει τη φυσική του παρουσία από την άλλη, μια φαντασίωση ανάγλυφη, ένα ολόγραμμα ανεκπλήρωτης ηδονής.

Καθώς το ασπρόμαυρο διατηρούσε ανέπαφη την ομορφιά του, χωρίς κανένα ψεγάδι πραγματικότητας, τον ερωτεύτηκε ξανά, τον εξωράισε, πόθησε την εικόνα του περισσότερο από εκείνον.

Τα ερωτηματικά και οι απορίες της έγιναν σιγά σιγά παρελθόν. Δεν την ενδιέφερε πια ποιος και πού είχε τραβήξει αυτή την ταινία, ποια ήταν η άγνωστη γυναίκα ή ποιος την είχε αφήσει ή ξεχάσει στο συρτάρι.

Αισθανόταν σχεδόν ευγνωμοσύνη που η ταινία αυτή υπήρχε, που απογεύματα ή βράδια –όταν ήταν μόνη– συδαύλιζε τον πόθο της για εκείνον, και καμιά φορά, ξαπλωμένη στον τριθέσιο καναπέ, άφηγε το χέρι της να γλιστρήσει ανάμεσα στα κλειστά της πόδια.

Το αργό της χάδι κατασκόπευε τον αργό ρυθμό της εικόνας, και η πνιγμένη ανάσα της συνέπλεε αρμονικά με τις παράλληλες κραυγές της βιντεοταινίας.

Κάτι σαν ήχος ερωτικής επίκλησης, πολυδιασπασμένος σε αμέτρητες κουκκίδες μοναξιάς –όπως το «χιόνι» της τηλεόρασης– που μοιραζόταν ανάμεσα σε ουρλιαχτό και σε δύοντα λυγμό. (δε)